DZIENNIK ZARZĄDZEŃ DYREKCJI OKRĘGU POCZT i TELEGRAFÓW W KATOWICACH.

Nr. 3.	Katowice, dnia 10 lutego 1936 r.	Rok IV.

TREŚĆ:

ODEZWY, POCHWAŁY i UZNANIA.

Jeden z abonentów stacji telefonicznej załączonej do centrali w Wodzisławiu k/Rybnika nadesłał do Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów podziękowanie dla pracowników zatrudnionych w tej centrali za pilną i grzeczną obsługę.

Podając powyższe do wiadomości ogółu pracowników tut. Okręgu—również ze swej strony dziękuję personelowi centrali telefon. w Wodzisławiu k/Rybnika za należyte wypełnienie swych obowiązków i wyrażam przekonanie, że wszyscy podlegli mi pracownicy dołożą wszelkich starań, aby publiczność korzystająca z usług P. P. T. i T. była zawsze zadowolona.

Dyrektor Okręgu Poczt i Telegrafów

(—) Stefan Popiel

10.

Wykaz placówek pocztowych, upoważnionych do sprzedaży czasopism.

(patrz Dz. Zarz. D. O. P. i T. № 1 z 1936 r. poz. 1).

№ porz.	Nazwa urzędu wzgl. agencji upoważnionego(ej) do sprzedaży czasopism	Nazwa czasopisma	Termin wydawania	Miejsce wydawania
29	Aleksandrowice, Bielszowice, Bieruń Nowy, Bieruń Stary, Boronów, Brenna, Brzezie k/Rybnika, Brzezinka, Brzeziny śl., Bujaków, Bytków, Bystra, Chebzie, Chełm k/Mysłowic, Chropaczów, Chybie, Czechowice, Czerwionka, Chwałowice k/Rybnika, Dąbrówka Mała, Dębieńsko Wielkie, Drogomyśl, Dziedzice, Gierałtowice, Giszowiec, Goczałkowice Zdrój, Godów, Godula, Golasowice, Goleszów, Gorzyce k/Rybnika, Grodziec na Śl., Hajduki Wielkie, Halemba, Herby k/Lublińca, Imielin, Istebna, Janów k/Katowic, Jastrzębie Zdrój, Jaworze, Kalety, Kamienica na Śl., Knurów, Kobiór, Kochłowice, Koniaków, Kończyce k/Rudy śl., Kończyce Wielkie, Kornowac, Kostuchna, Koszęcin, Leszczyny, Lędziny, Lipiny śl., Lisów k/Lubl., Lubliniec, Lubomia, Lubsza k/Kalet, Lyski, Łagiewniki śl., Łaziska Górne, Łaziska Średnie, Makoszowy, Miasteczko k/Tarn. Gór., Michałkowice, Miedźna, Mikołów, Mizerow, Mokre k/Mikołowa, Murcki, Mysłowice, Nakło śląskie, Niedobczyce, Niewiadom, Nowa Wieś k/Chorzowa, Nowy Bytom, Olszówka Dolna, Orzegów, Orzesze, Pawłowice k/Żorów, Pawłów k/Bielszowic, Pawonków, Piekary Rudne, Piekary Śląskie, Piotrowice k/Katowic, Podlesie, Pogwizdów, Pruchna, Pszczyna, Pszów, Przyszowice, Radlin 1, Radlin 2, Radzionków, Rogów n/Olzą, Raszczyce, Ruda śląska, Rudzica, Rydułtowy, Sadów, Siemianowice śl., Skoczów, Strumień, Strzybnica, Świerklaniec, Świerklany Górne, Świętochłowice 1, Świętochłowice 2, Szeroka, Suszec, Szczygłowice, Szopienice, Tarnowskie Góry, Tychy, Urbanowice, Ustroń, Warszowice, Wapienice, Wełnowiec, Wisła Wielka, Wisła 1, Wodzisław k/Rybnika, Woszczyce, Woźniki na śl., Wyry, Zabrzeg, Zebrzydowice 1, Zebrzydowice 2, Żory.	Śląska Gazeta Ludowa	tygodnik	Kraków

№ porz.	Nazwa urzędu wzgl. agencji, upoważnionego(ej) do sprzedaży czasopism	Nazwa czasopisma	Termin wydawania	Miejsce wydawania
30	Bielszowice, Brzezinka, Brzeziny śl., Bystra, Chebzie, Chropaczów, Dąbrówka Mała, Dębieńsko Wielkie, Dziedzice, Giszowiec, Goczałkowice Zdrój, Golasowice, Goleszów, Hajduki Wielkie, Imielin, Janów k/Katowic, Jastrzębie Zdrój, Kalety, Knurów, Kochłowice, Kostuchna, Lipiny śl., Lubliniec, Łagiewniki śl., Łaziska Górne, Miasteczko k/Tarn. Gór., Michałkowice, Mikołów, Murcki, Mysłowice, Nakło śl., Niedobczyce, Nowa Wieś k/Chorzowa, Nowy Bytom, Orzegów, Orzesze, Pawłowice k/Żor, Piekary Śląskie, Piotrowice k/Katowic, Pszczyna, Pszów, Przyszowice, Radlin 1, Radzionków, Ruda śl., Rydułtowy, Siemianowice śl., Skoczów, Strumień, Świerklaniec, Świętochłowice 1, Szopienice, Tarnowskie Góry, Tychy, Wełnowiec, Wisła 1, Wodzisław k/Rybnika, Woszczyce, Woźniki na śl., Zebrzydowice 2, Żory.	„Polonia“ i „7 Groszy“	dzienniki	Katowice

11.

Przyjmowanie przez listonoszów zleceń na prenumeratę czasopism.

Listonosze wiejscy, jak również doręczający w miejscowych obszarach doręczeń — są obowiązani przyjmować zlecenia na prenumeratę czasopism.

Wydawcy czasopism zażalili się, że listonosze przy wykonywaniu służby doręczeń wzbraniają się przyjmować od interesentów zlecenia na prenumeratę czasopism.

Przypomina się przeto, że listonosze wiejscy są w myśl postanowień § 1 ust. 1. zarządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 17. IX. 1935 roku (Dz. U. M. P. i T. № 21 z 1935 r. poz. 59) obowiązani przyjmować zlecenia na prenumeratę. Przyjmowanie zaś tychże zleceń przez listonoszów doręczających w miejscowych obszarach doręczeń zarządziła Dyrekcja okólnikiem № 584 z 1935 r.

W związku z powyższem zatem żaden listonosz nie może odmówić przyjęcia zlecenia na prenumeratę czasopisma, dopuszczonego do prenumeraty za pośrednictwem poczty.

Do niniejszego zarządzenia należy ściśle się stosować, gdyż w razie powtórzenia się zażaleń Dyrekcja pociągnie winnych do odpowiedzialności służbowej.

№ PP 30 z dnia 15 stycznia 1936 r.

12.

Korespondencja gmin miejskich i wiejskich z Ubezpieczalniami i Zakładami Ubezpieczeń Społecznych.

— musi być opłacona przy nadaniu zwykłemi znaczkami pocztowemi, według normalnych stawek taryfowych.

W myśl zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów № PW 402/3 z dnia 30. I. 1936 r. oznajmia się, że do poruczonego zakresu działania organów samorządowych należą te ich czynności, które, wchodząc w zakres kompetencji administracji rządowej, zostały im przekazane do wykonywania jako organom władzy rządowej. Charakteru takiego nie mają czynności podejmowane przez zarządy gmin wiejskich i miejskich na rzecz ubezpieczalni i zakładów ubezpieczeń społecznych.

Powołane bowiem do wykonywania ubezpieczeń społecznych ubezpieczalnie i zakłady ubezpieczeń społecznych są wprawdzie instytucjami prawa publicznego, jednak, posiadając osobowość prawną, nie mają charakteru urzędów państwowych.

Instytucje te działają na podstawie ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem (Dz. U. R. P. poz. 396) i na podstawie własnych statutów.

Do administracji rządowej, w szczególności do Ministra Opieki Społecznej oraz do państwowych urzędów ubezpieczeń społecznych, należy tylko wykonywanie nadzoru nad ubezpieczalniami i nad zakładami ubezpieczeń społecznych.

Z postanowień art. 288 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. nie wynika, że czynności zarządów gmin na rzecz ubezpieczalni i zakładów ubezpieczeń społecznych należą do poruczonego zakresu działania.

Obowiązek bowiem udzielania pomocy, której zakres ma określić rozporządzenie właściwego Ministra, nie przesądza bezpłatności usług gmin na rzecz instytucyj ubezpieczeniowych tembardziej, że rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 22 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. poz. 2) przewiduje dla gmin odpowiednie wynagrodzenie.

Ponieważ więc wykonywanie ubezpieczeń społecznych nie należy do kompetencji administracji rządowej, lecz do specjalnych instytucyj ubezpieczeniowych i wskutek tego nie może być poruczone gminom, jako organom władzy rządowej oraz ponieważ wszelkich czynności na rzecz instytucyj ubezpieczeniowych podejmują się gminy na zasadzie odpłatności, przeto czynności takie należy uważać za należące do własnego zakresu działania samorządu terytorjalnego.

W związku z tem korespondencja gmin wiejskich i miejskich, dotycząca ubezpieczeń społecznych, musi być opłacana przy jej nadawaniu zwykłemi znaczkami pocztowemi, według normalnych stawek taryfowych.

№ PP 400 z dnia 7 lutego 1936 r.

13.

Korespondencja do przedstawicielstw dyplomatycznych obcych państw w Polsce.

Korespondencja ta musi być opłacana przy nadaniu.

Zarządzeniem № PW. 401/1/23 z dnia 31. XII. 1935 r. Ministerstwo Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych postanowiło, że wszelkie przesyłki listowe, wysyłane pod adresem przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych w Polsce, winny być opłacone przez nadawcę, a w szczególności pisma władz i urzędów państwowych, samorządu terytorjalnego lub gospodarczego w poruczonym zakresie działania oraz organów przedsiębiorstwa Polskie Koleje Państwowe — znaczkami urzędowemi, zaś wszystkie inne znaczkami zwykłemi według normalnych stawek taryfowych. Przesyłek listowych z napisem: „Na wezwanie urzędowe" i nieopłaconych przy nadaniu, a wysyłanych pod adresem przedstawicielstw dyplomatycznych, nie należy przyjmować.

Do niniejszego zarządzenia należy ściśle się stosować.

№ PP. 10 z dnia 8 stycznia 1936 r.

14.

Miejscowe wezwania płatnicze.

— mogą być motywowane.

W myśl rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 23. I. 1935 r. (Dz. Taryf p. t. i r. № 2 z 1935 r. poz. 2), wprowadzającego poraz pierwszy miejscowe wezwania płatnicze za specjalną dla nich opłatą — wezwania te musiały być w swej treści zwięzłe (niemotywowane). Rozporządzenie to jednak zostało unieważnione rozporządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 17. XII. 1935 r. w sprawie taryfy pocztowej, telegraficznej i telefonicznej, zawartem w Dz. Taryf № 17 z 1935 r. poz. 31. W objaśnieniach do poz. 1 lit. d i poz. 2 lit. d nowej taryfy pocztowej, telegr. i telef., stanowiącej załącznik do ostatnio przytoczonego rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów, są wymienione warunki pod jakiemi mogą być wysyłane omawiane wezwania płatnicze, wśród nich jednak już niema wymienionego poprzednio obowiązującego zakazu wysyłania wezwań płatniczych umotywowanych. Wynika z tego, że obecnie mogą być wysyłane na tych samych warunkach również motywowane, miejscowe wezwania płatnicze.

Placówki pocztowe przeto winny przy przyjmowaniu miejscowych wezwań płatniczych zwracać uwagę tylko na sposób wykonania tekstu tychże wezwań, by on ściśle odpowiadał wyżej wspomnianym objaśnieniom do taryfy pocztowej. Okoliczność natomiast, czy dane wezwanie płatnicze jest w swej treści mniej lub więcej umotywowane — nie ma żadnego znaczenia.

W związku z powyższem unieważnia się tut. okólnik № 516 z 1935 r., zawierający wzory treści niemotywowanych, miejscowych wezwań płatniczych.

№ PP 40 z dnia 24 stycznia 1937 r.

15.

Wykazy usterek w wewnętrznym i zagranicznym ruchu paczkowym.

Wprowadza się miesięczne wykazy usterek przy paczkach z obcych Okręgów.

Zachodzą bardzo często wypadki, że do Urzędów oddawczych tutejszego Okręgu nadchodzą paczki, których zamknięcie i opakowanie nie odpowiada przepisom §§-fów 107-118 Ordynacji pocztowej (tom II. P. 3). Także i dotyczące adresy pomocnicze wykazują braki i niedokładności pod względem umieszczania na nich właściwych napisów i nalepek służbowych.

Dotyczy to również paczek, wysyłanych zagranicę, które nadchodzą do właściwych urzędów wymiany tutejszego Okręgu, do przekazania ich obcym zarządom pocztowym.

Usterki te powodują szereg powikłań w prawidłowym przewozie i w doręczaniu, przyczyniają się do opóźnień oraz utrudniają dochodzenia przy reklamacjach.

O wszystkich tego rodzaju nieprawidłowościach zamierza Dyrekcja informować w celach zapobiegawczych przełożone Dyrekcje odnośnych Okręgów Poczt i Telegr.

Wobec tego zarządza Dyrekcja przedstawianie wykazów stwierdzonych w ciągu miesiąca usterek według niżej podanego wzoru. Wykazy sporządzać należy osobno dla ruchu wewnętrznego i osobno dla zagranicznego, dla każdej obcej Dyrekcji odrębnie, przyczem negatywne wykazy nie obowiązują.

Dyrekcja jest przekonana, że Panowie Naczelnicy Urzędów w trosce o dobro służby i rentowność przedsiębiorstwa pocztowego dołożą starań, by dopilnować sumiennego notowania i wykazywania zachodzących usterek.

Sumienna bowiem, ścisła i konsekwentna w tym kierunku działalność będzie mieć niewątpliwie dodatni skutek w kierunku usprawnienia służby w dziedzinie ruchu paczkowego i przyczyni się do zmniejszenia strat przedsiębiorstwa z tytułu wypłacanych odszkodowań.

Zaznacza się przytem, że czynność ta będzie również pouczającą dla własnego personelu, który stwierdzając usterki i niedomagania innych, będzie się starać sam ich unikać, co wpłynie wydatnie na zmniejszenie się ich liczby na terenie tutejszego Okręgu.

Urząd p. t. .... Data ....

WYKAZ USTEREK

w wewnętrznym (zagranicznym) ruchu paczkowym

za miesiąc ....

Dyrekcja Okręgu Poczt i Telegrafów ....

№ bież.	Nadania			Miejsce przeznaczenia	Dokładny opis usterki
	Nr.	Miejsce	Data		

№ PP — 72 z dnia 24 stycznia 1936 r.

POUCZAJ, ŻE POWIĘKSZANIE ILOŚCI ABONENTÓW TELEFONICZNYCH LEŻY W INTERESIE SAMYCH ABONENTÓW, GDYŻ DAJE IM MOŻNOŚĆ SZERSZEGO POROZUMIEWANIA SIĘ.

TELEGRAF i TELEFON.

16.

Obliczanie opłat za rozmowy międzymiastowe trwające ponad pierwsze 3 minuty.

W myśl postanowień poz. 10 ust. 3 taryfy telefonicznej (Dz. Tar. p. t. i r. № 17/35 r.) przy obliczaniu opłat za 1 minutę rozmowy — gdy rozmowa przeciąga się ponad 3 minuty — ułamek grosza należy zaokrąglać do pełnego grosza wzwyż.

Ponieważ przy takiem zaokrąglaniu otrzymuje się często cyfry niekończące się, jak dotychczas, na 0 lub 5, co utrudnia taryfikację oraz obrachunek z klientem przeto z polecenia Pana Ministra zarządzam groszowe stawki opłat za 1 minutę rozmowy zaokrąglać do 0 lub 5 wzwyż lub wdół, przy zachowaniu następującej zasady:

przy 2 groszach ponad 0 lub 5 należy stawkę zaokrąglać wdół do 0 lub 5 groszy,

przy 3 groszach ponad 0 lub 5 należy stawkę zaokrąglać wzwyż do 0 lub 5 groszy,

np. gdy za 1 minutę rozmowy wypada 31 gr. lub 32 gr. należy pobrać w obu wypadkach po 30 groszy,

gdy za 1 minutę rozmowy wypada 33 gr., 34 gr. lub 35 gr. należy pobrać po 35 groszy,

gdy za 1 minutę rozmowy wypada 36 gr. lub 37 gr. należy pobrać 35 groszy,

gdy za 1 minutę rozmowy wypada 38 gr., 39 gr. i 40 gr. należy pobrać 40 groszy.

Dla ułatwienia obliczania należności za rozmowy telefoniczne międzymiastowe Dyrekcja Okręgu Poczt i Telegrafów opracowała „tabelkę opłat za rozmowy międzymiastowe" obliczoną dla rozmów trwających do 9-ciu minut, która stanowi załącznik do niniejszego zarządzenia.

TE 2065 z dnia 6 lutego 1936 r.

17.

Opłaty abonamentowe za aparaty zwrotne i t. zw. kombinowane na innej posesji.

(poz. 1 pkt. 9 i 10 taryfy telef.).

Za aparaty dodatkowe zwrotne i kombinowane na innej posesji tak na sieci ryczałtowej jak na sieci licznikowej należy pobierać opłaty abonamentowe według poz. 1 p. 13 taryfy telefonicznej.

Zarządzeniem z dn. 27. XII. 1935 roku № TE 2014 Ministerstwo Poczt i Telegrafów wyjaśniło, że za aparaty dodatkowe zwrotne i kombinowane, zainstalowane poza obrębem posesji, pobierać należy opłaty abonamentowe według poz. 1 p. 13 taryfy telefonicznej, t. j. jak za aparat dodatkowy zwykły, zainstalowany poza obrębem posesji centrali.

№ TE 5011 z 13 stycznia 1936 r.

18.

Rozmowy służbowe.

Wykazów rozmów służbowych nie należy odtąd przedstawiać Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów każdego miesiąca, lecz tylko na każdorazowe żądanie kartki zgłoszeniowe.

Zarządzenia Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów z dnia 31-go stycznia 1931 roku № III/2-10151/30 (Okólnik № 3 z 1931 r. poz. 27) i z dnia 13 października 1933 roku № TE 209 (Dzien. Zarz. Dyr. Okr. P. i T. № 15 z 1933 r. poz. 110) zmienia się o tyle, że z dniem 1 lutego br. zwalnia się niniejszem centrale telefoniczne od obowiązku przedstawiania każdego miesiąca wykazów przeprowadzonych międzymiastowych rozmów służbowych.

Sprawę w jakiej przeprowadzono rozmowę służbową należy notować w skróceniu na kartce zgłoszeniowej dla rozmów służbowych, które należy układać każdego miesiąca w porządku chronologicznym i na każdorazowe żądanie przedstawiać Dyrekcji Okręgu Poczt i Telegrafów.

Inne postanowienia zawarte w wymienionych na wstępie zarządzeniach są nadal ważne.

TE 2066 z dnia 16 stycznia 1936 r.

19.

Aparaty telefoniczne kontrolne.

Aparaty kontrolne są to aparaty dodatkowe, przystosowane do kontroli (podsłuchu) rozmów.

Nowa taryfa telefoniczna, ogłoszona w Dzienniku Taryf p. t. i r. № 17 poz. 31, przewiduje opłaty za aparaty dodatkowe, przystosowane do rozmów zwrotnych lub kontroli (poz. 1 p. 9 i 16, poz. 2 p. 3 i 7).

Ponieważ w poprzednich taryfach telefonicznych nieprzewidziane były opłaty za aparaty do kontroli i nie było dotychczas wyjaśnione, jakie aparaty należy rozumieć pod wyrażeniem „aparat do kontroli", przeto wyjaśnia się co następuje:

Aparat dodatkowy, posiadający połączenie z siecią miejską i przystosowany do kontroli jest to taki aparat, który jest przeznaczony do podsłuchu rozmów, prowadzonych ze wszystkich lub części pozostałych aparatów tego urządzenia telefonicznego, do którego aparat do kontroli jest włączony.

№ TE 209 z 24 stycznia 1936 r.

20.

Instalowanie aparatów przeciwkradzieżowych (alarmowych) na sieciach p.p.P.P.T.T.

Na sieciach państwowego przedsiębiorstwa PPTT mogą być instalowane aparaty do sygnalizacji przeciwkradzieżowej (alarmowej) wyłącznie całkowicie wykonane w kraju i przez firmy posiadające specjalne upoważnienie Dyr. Okr. P. i T

Idąc za postępem czasu i chcąc zadośćuczynić wymaganiom klienteli, Ministerstwo

Poczt i Telegrafów zezwala z dniem 1 stycznia 1936 r. na instalowanie na sieciach państwowego przedsiębiorstwa P.P.T.T. aparatów do sygnalizacji przeciwpożarowej (alarmowej) naprzykład aparatów „Signaphone“, na następujących warunkach:

A) Warunki eksploatacyjne.

1) Aparaty do sygnalizacji przeciwkradzieżowej (alarmowej) mają prawo zakładać i konserwować tylko te osoby (firmy) które otrzymały w tym celu upoważnienie od właściwej Dyrekcji Okręgu P. i T. (§ 11 ordynacji telefonicznej).

Przy udzielaniu upoważnień na zakładanie tychże aparatów należy stawiać za warunek, iż stosowany sprzęt musi być całkowicie wykonany w kraju.

2) Abonent, który ma zamiar zainstalować aparat do sygnalizacji, winien o tem pisemnie zawiadomić Dyrekcję O. P. i T., podając osobę (firmę), która wykona instalację oraz dzień, w którym instalacja ma być wykonana.

3) Dyrekcja O. P. i T. po sprawdzeniu, że instalację wykonać ma firma upoważniona do zakładania takich aparatów zawiadamia abonenta, iż w dniu instalacji zostanie wydelegowany z urzędu technik, który sprawdzi przed przyłączeniem do sieci telefonicznej czy instalacja urządzenia sygnalizacyjnego jest wykonana właściwie.

4) Abonent obowiązany jest uiszczać następujące opłaty przewidziane (nową) taryfą telefoniczną:

a) jednorazową—według poz. 18 ust. (1)

b) miesięczną — „ „ 18 „ (2)

(wysokość stawek w opracowywanej taryfie przyjęto: jednorazowo 5 zł i miesięcznie 1 zł).

5) Aparat sygnalizacyjny, bez względu na to czy stanowi on własność abonenta czy firmy, winien być konserwowany przez firmę która dokonała instalacji.

6) Za prawidłowe działanie aparatu sygnalizacyjnego przedsiębiorstwo P. P. T. T. nie odpowiada w żadnym wypadku.

7) Przedsiębiorstwo P.P.T.T. ma prawo w każdej chwili wyłączyć aparat do sygnalizacji z sieci telefonicznej o ile stwierdzi, że aparat ten w jakikolwiek sposób zakłóca normalne działanie stacji abonentowej.

Po wykonaniu instalacji urząd p. t. winien zanotować w karcie inwentarzowo-eksploatacyjnej właściwego abonenta fakt posiadania aparatu do sygnalizacji przeciwkradzieżowej (alarmowej).

Zaznacza się, że abonent przed przyłączeniem urządzenia sygnalizacyjnego do stacji abonentowej winien złożyć oświadczenie na piśmie, iż są mu znane postanowienia regulujące zakładanie i używanie tego rodzaju urządzeń i że obowiązuje się ich przestrzegać.

B) Warunki techniczne.

1) Aparat sygnalizacyjny przyłączony być powinien do obwodu telefonicznego w sposób taki, by przy uruchomieniu aparatu obwód był na obydwóch żyłach izolowany od zwykłego aparatu telefonicznego.

2) Doprowadzenie do aparatu sygnalizacyjnego powinno być wykonane od puszki kablowej lub w razie braku jej od izolatorów końcowych po zewnętrznej ścianie budynku w sposób uniemożliwiający uszkodzenie przez włamywacza, w obrębie budynku doprowadzenie powinno być ukryte np. pod listwą odbojową lub w rurce pod tynkiem.

3) Instalacja sygnalizacyjna, służąca do uruchomienia aparatu powinna być całkowicie oddzielona od sieci telefonicznej, instalacja ta powinna działać w sposób pewny, niezawodny i nie dający powodów do fałszywych alarmów.

4) W chwili uruchomienia aparat powinien zamknąć obwód telefoniczny na opór nie większy niż 400 omów, aż do chwili zakończenia pracy aparatu pętla powinna być stale zamknięta, z wyjątkiem okresu impulsowania.

5) Impulsowanie powinno rozpocząć się pomiędzy 10-tą a 15-tą sekundą od chwili zamknięcia pętli.

6) Szybkość impulsowania oraz stosunek przerwy do zwarcia powinny odpowiadać systemowi centrali miejskiej, do której aparat ma być przełączony, i nie powinny zmieniać się więcej niż o 5% po 100-krotnem uruchomieniu aparatu. Przerwa pomiędzy kolejnemi serjami impulsów powinna trwać 0,8 — 1 sek. W czasie impulsowania obwód telefoniczny powinien być zwarty przez sprężyny impulsujące w szereg z któremi nie powinno być żadnych oporów, nie powinno być również żadnych oporów równoległych.

7) Nadawanie sygnału alarmowego powinno rozpocząć się w ciągu 3 sekund od chwili zakończenia impulsowania i trwać

2—3 minuty. Jeśli aparat przystosowany jest do dwukrotnego wywoływania, po zakończeniu pierwszej serji alarmowej, obwód telefoniczny powinien być rozwarty na okres 5 sekund, poczem po upływie 10—15 sekund od chwili ponownego zamknięcia pętli powinno rozpocząć się ponownie wybieranie numeru. Po zakończeniu pracy aparatu sygnalizacyjnego obwód telefoniczny powinien być przerzucony spowrotem na aparat telefoniczny.

8) Nacisk sprężynek stykowych, przez które przechodzi obwód telefoniczny, gdy aparat sygnalizacyjny jest nieczynny, powinien być nie mniejszy niż 30 gramów.

9) Aparat sygnalizacyjny powinien spełniać w zakresie izolacji i wytrzymałości elektrycznej warunki, przepisane normalnie dla urządzeń telefonicznych; powinien być wykonany w sposób solidny, gwarantujący niezawodność działania; wewnątrz każdego aparatu powinien być umieszczony jego schemat zasadniczy i montażowy; zaciski aparatu powinny być zaopatrzone w wyraźne napisy.

10) Powinno być możliwe łatwe odłączenie aparatu sygnalizacyjnego i przerzucenie obwodu wprost na aparat telefoniczny, gdy zajdzie potrzeba zbadania obwodu przy uszkodzeniu.

11) Włączenie aparatu sygnalizacyjnego nie powinno w żadnym stopniu przeszkadzać normalnemu korzystaniu z obwodu telefonicznego, chyba że aparat został uruchomiony.

12) Centrala alarmowa powinna być wyposażona w obwody telefoniczne, specjalnie zarezerwowane dla wywołań alarmowych i nie używane do rozmów zwykłych; liczba tych obwodów powinna być nie mniejsza niż 2. Centrala alarmowa powinna mieć obsługę 24-godzinną.

№ TE 209 z dnia 9 stycznia 1936 r.

21.

Ulgowy abonament radjofoniczny wiejski.

Ulgowy radjoabonament wiejski nie przysluguje osobom prawnym.

W celu ujednostajnienia interpretacji § 2 ust. 2 pkt. a) zarządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 26 października 1935 r. o opłatach radjofonicznych wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Dz. Taryf p. t. i r. № 15/35 poz. 27 wyjaśnia się, że za właścicieli, posiadaczy lub dzierżawców użytków rolnych należy uważać wyłącznie tylko osoby fizyczne a nie prawne, bowiem przyczyną wprowadzenia w życie postanowienia § 2 ust. 2 pkt. a) o opłatach radjofonicznych było dążenie do umożliwienia korzystania ze słuchowisk radjofonicznych tylko biednym (małorolnym) mieszkańcom wsi, odpowiadającym warunkom przepisanym w pkt. a) zacytowanego postanowienia, czyli osobom fizycznym, a nie zrzeszeniom czy też instytucjom t. j. osobom prawnym.

№ TE. 322 z dnia 5 lutego 1936 r.

UPRZEJMOŚĆ UMILA ŻYCIE, JEDNA PRACOWNIKOM PRZYJACIÓŁ, A PRZEDSIĘBIORSTWU KLIENTÓW.

ADMINISTRACJA.

22.

Dodatek lokalny.

Dodatku lokalnego nie należy wypłacać pracownikom delegowanym z miejscowości, w której ten dodatek otrzymywali do miejscowości, gdzie niema tego dodatku. Natomiast należy wypłacać pracownikom dodatek lokalny w tym wypadku, gdy są delegowani z miejscowości gdzie niema dodatku lokalnego do miejscowości, gdzie ten dodatek jest przewidziany.

Na zasadzie § 4 pkt. b. rozp. Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników państw. przedsięb. „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ (Dz. Ust. R. P. Nr. 4 poz. 26) przyznaje się pracownikom pełniącym służbę w Katowicach, Chorzowie, Tarnowskich Górach, Mysłowicach, Cieszynie i Bielsku — dodatki lokalne.

Ponieważ § 4 przepisów uposażeniowych dla pracowników państw. przedsięb. „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ wyraźnie uzależnia przyznanie dodatku lokalnego od pełnienia obowiązków w miejscowości dla której ten dodatek jest przewidziany, przeto delegowanie pracownika do miejscowości, w której niema

tego dodatku, powoduje wstrzymanie tegoż na czas delegacji. Natomiast pracownikowi z miejscowości, w której niema dodatku lokalnego, delegowanemu do takiej, w której dodatek ten jest przewidziany należy na czas tej delegacji przyznać ów dodatek.

W związku z tem wyjaśnia się, że na przyznanie lub wstrzymanie wypłaty dodatku lokalnego po myśli § 4 przepisów uposażeniowych z dnia 1. I. 1934 r. ma wpływ delegacja pracownika, natomiast niema znaczenia wyjazd w charakterze podróży służbowej.

Jakkolwiek wspomniany paragraf uzależnia przyznanie dodatku lokalnego od pełnienia służby w miejscowości obowiązywania tegoż dodatku — przepisu tego nie można rozumieć literalnie i stosować w przypadkach podróży służbowej, która w niczem nie zmienia przydziału służbowego pracownika oraz obejmuje z reguły czynności, wchodzące w zakres działania organu, do którego pracownik jest stale przynależny.

Inaczej rzecz się ma przy delegacji, gdzie pracownik zmienia czasowo przydział służbowy, a nadto obejmuje też obowiązki wchodzące w zakres działania nowego organu (§ 2 rozp. Min. P. i T. z dn. 19. IV. 1934 roku Dz. Urz. Min. P. i T. Nr. 7 poz. 42). Stąd też zmiana służby w związku z delegacją powoduje zmianę uprawnienia do dodatku lokalnego, jeżeli obejmuje miejscowości obowiązywania tegoż dodatku.

W tym przypadku za podstawę do przyznania, wzgl. wypłaty dodatku lokalnego należy przyjąć postanowienie § 17, lit. b) przepisów uposażeniowych, dotyczące zmiany uposażenia w razie zmiany miejsca służbowego. Wyjaśnia się przytem, że jeżeli delegacja odbywa się w środku miesiąca, t. zn. tak, że przed płatnością uposażenia za najbliższy miesiąc zostało ukończona, wówczas nie ma ona wpływu na dodatek lokalny.

Równocześnie zaznacza się, że Urzędy likwidujące uposażenie delegowanych pracowników będą przypisywały w kartach likwidacyjnych wypłatę wzgl. wstrzymanie wypłaty dodatku lokalnego, podając w uwagach arkusza likwidacyjnego powód przypisu.

Niezależnie od przesyłania wykazów zmian personalnych, należy o wszelkich delegacjach, mających wpływ na wypłatę wzgl. wstrzymanie wypłaty dodatku lokalnego donosić Dyrekcji, z podaniem dokładnego czasu trwania delegacji.

№ SO 400 z dnia 27 stycznia 1936 r.

23.

Reklamy przeznaczone do wywieszenia.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów zezwoliło „Państwowym Zakładom Tele. i Radjotechnicznym“ na bezpłatne wywieszenie w urzędach i agencjach p. t. plakatów o wymiarze 70 x 100 cm. reklamujących radjoodbiornik „Detefon“ i „Echo“, na okres jednego roku, licząc od dnia 20 bm.

Plakaty te zostaną rozesłane przez „Państwowe Zakłady Tele. i Radjotechniczne“ bezpośrednio do urzędów i agencyj p. t.

Nr. OOg. 422 z dnia 10 lutego 1936 r.

24.

Akcje zbiórkowe wśród pracowników p. t. oraz zasady potrącania i ściągania różnych należności z uposażeń.

Na podstawie zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 16 grudnia 1935 r. Nr. B. P. 83 zarządzam zaniechanie bez mego pisemnego upoważnienia przeprowadzania na terenie wszystkich podległych Dyrekcji placówek pocztowo-telekomunikacyjnych zbiórek pieniężnych, rozsprzedaży wydawnictw, jak również i zalecanie pracownikom p. t. nabywania książek, obrazów i t. p.

W razie nieprzestrzegania niniejszego zarządzenia, winni będą pociągani do surowej odpowiedzialności.

Kilka urzędów zwróciło się ostatnio do Dyrekcji z zapytaniem, jak należy traktować różne należności ściągane z uposażeń pracowników (np. czynsze mieszkaniowe dla Urzędu Wojewódzkiego, składki związkowych kas pogrzebowych i t. p.). Ponieważ Dyrekcja stwierdziła przy tej sposobności pewne pomieszanie pojęć, wobec tego ustala niniejszem zasady, których stosowanie powinno usunąć na przyszłość jakiekolwiek wątpliwości. Wśród wszelkich potrąceń i należności ściąganych przy wypłacie uposażeń należy wyróżnić następujące grupy:

Potrącenia, dokonywane w ramach postanowień § 24 rozporządzenia Rady Ministrów z 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników P. P. T. T. (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 2 z 1934 r. poz. 7). Tutaj należą potrą-

cenia ustawowe (np. podatek od uposażeń, składki ubezpieczeniowe, opłaty na fundusz pracy), potrącenia oparte na wyrokach sądowych i orzeczeniach administracyjnych zaopatrzonych w klauzule wykonalności, potrącenia na rzecz udzielonych zaliczek, nałożonych kar pieniężnych i z tytułu świadczeń w naturze (opłaty za mieszkanie służbowe).

Potrącenia te odznaczają się tem, że są niezależne od zgody zainteresowanych pracowników, posiadają więc charakter przymusowy. Zwraca się przytem uwagę, że dopuszczalność i wysokość tych potrąceń jest unormowana przepisami prawnemi, tak, że władza wypłacająca uposażenia (wynagrodzenia) niema na te czynniki wpływu (n. p. potrącając podatek lub t. zw. kondykt na rzecz prywatnego wierzyciela musi stosować się ściśle w pierwszym wypadku do ustawy, w drugim do wyroku sądowego i kodeksu postępowania cywilnego).

Ponieważ wyrażenie „potrącenie" wskazuje właśnie na moment przymusu, nazwą tą należy określać tylko potrącenia, omówione w niniejszym punkcie. We wszystkich innych wypadkach ma się do czynienia ze **ściąganiem różnych należności z uposażenia** (wynagrodzenia), a raczej ściśle mówiąc **przy sposobności wypłaty uposażenia**, (składki na rzecz związków zawodowych, składki na różne cele społeczne n. p. na pomoc dla bezrobotnych, raty na zakupione towary opłaty za mieszkania niesłużbowe i mieszkania w instytucjach nie pocztowych i t. p.).

Ściąganie tych wszystkich należności opiera się na zgodzie zainteresowanych pracowników (wyrażonej w większości wypadków pisemną deklaracją) i musi być zaniechane z chwilą kiedy zgoda ta zostanie cofnięta.

Pod względem sposobu ściągania tych należności należy wyróżnić dwa wypadki. Pierwszy ma miejsce wtedy, gdy odnośne należności będą objęte zezwoleniem Ministerstwa P. i T. wzgl. Dyrekcji. Ściąganie przeprowadza się wówczas jako czynność służbową. Tutaj należą wszystkie należności wymienione w okólniku Dyrekcji Nr. 16 z 1936 r. poz. 30 (chwilówki P. P. W.), w okólniku Dyrekcji Nr. 324 z 15. VII. 1935 r. (składki P. P. W., związków zawodowych i t. d.) oraz opłaty na rzecz pomocy dla bezrobotnych (okólnik № 484 z dnia 29. X. 1935 r.).

Zwraca się przytem uwagę, że powyższe zarządzenia, wymieniające wyczerpująco wszystkie należności, które mogą być ściągane przy wypłacie uposażenia, uchylają temsamem zezwolenia wydane poprzednio (między innemi np. zezwolenie objęte okólnikiem Dyrekcji № 156 z 1928 r. dotyczące rat pożyczek „Kasy Pożyczkowej Związku Pracow. P. T. i T.).

Wszystkie inne należności (np. za zakupiony towar, za bilety teatralne i t. p.) mogą być ściągane wyłącznie w drodze prywatnej, a więc nie należy ich uwidaczniać w zestawieniach wydawanych przez płatników, a nawet należy dążyć do tego, ażeby czynnościami temi nie trudnili się o ile możności płatnicy, lecz przedstawiciele zainteresowanego stowarzyszenia (n. p. w lokalu, czy też nawet obok lokalu w którym się wypłaca uposażenia zajmuje miejsce skarbnik związku czy P. P. W. i inkasuje wprost od pracowników swoje pretensje jak raty pożyczek kas samopomocowych, należności za bilety teatralne i t. p.).

№ 00g 58 z 3 lutego 1936 r.

Adres Administracji: DYREKCJA OKRĘGU POCZT i TELEGRAFÓW
(Oddział Ogólny)
KATOWICE, ul. Słowackiego 11, III p. pokój Nr. 18.
PRENUMERATA NA ROK 1936 WYNOSI:

roczna 4 zł. 80 gr.	**półroczna 2 zł. 40 gr.**	**kwartalna 1 zł. 20 gr.**

Ceny ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 mm. szpalty redakcyjnej 15 gr., tabelaryczne 30 gr.
Za terminowy druk ogłoszeń administracja nie odpowiada.
KONTO CZEKOWE w P. K. O. № 300 516.
Sosnowieckie Zakłady Graficzne, Sp. z ogr. odp. w Sosnowcu. **Cena 25 gr.**